

Indiánský psi žerou fazole

Jednou můj bratranec Husa, kterej se rád předváděl s bohatejma paničkama v Palm Springs, přivedl domů do indiánský rezervace Pala afghánskýho chrta.

Hádám, že majitelkou toho psa byla nějaká opálená tenisová nadšenkyně, která se rozhodla strávit léto sluněním nahoře bez na francouzský Riviéře, a Husa neměl to srdce nechat psa prostě jen tak tvrdnout v útulku.

A tak se nad chudákem slitoval. Opečovávanéj celej svůj život, zvysoka našlapující O. D. se objevil v rezervaci s hedvábně lesklou, vykartáčovanou srstí, zastříženejma drápama a perlově bílejma zubama. Zkrátka pes z města.

O. D. taky nebyl moc chytřej. Řekni mu přines, a on tam bude sedět a tvářit se pitomě, jako by říkal: „Kudy běželi, Georgi? Kudy běželi?“

Běhal jako třináctiletej kluk, kterej moc rychle vyrostl. Úplně si ho teď dokážu představit, jak celej vyčouhlej a rozevlátej šlape po prašný cestě k Husovýmú domu a zpívá si: „Nesu si domů čmeláci miminko, at' si na mě pyšná, ty moje maminko.“

Lidi si z O. D. dělávali legraci a já taky. Bylo jasný, že na obtíže v rezervaci nebyl stavěnej.

O pár měsíců pozdějc byste chudáka O. D. nepoznali. Bláto a větvičky se mu lepily na matnou srst. Dotáhl to tak daleko, že spal na střeše Husovýho auta, aby se na něj ostatní

psi jen tak nedostali. A taky to vypadalo, že si uhnal neurotickej tik.

Nemusím říkat, že O. D. v rezervaci dlouho nevydržel. Rád bych si myslel, že ještě pořád kluše pouští a odhodlaně si to míří k svému psímu kadeřníkovi do Palm Springs.

Ale je pravděpodobnější, že ho srazil nákladák se štěrkem, nebo že byl zabitej v psí rvačce, anebo taky zastřelenej za prohánění dobytka.

Ať tak, nebo tak, jednoho dne byl prostě pryč. Ale takovej je osud mnoha psů v rezervaci a zvláště těch, který se do tohodle života nenarodili.

Skoro každá domácnost v rezervaci má aspoň jednoho psa. Hodně jich má dva nebo tři. A protože nikde nejsou žádný ploty, psi můžou běhat, volný jak ptáci, kam se jim zachce.

Některý si ráno jdou honit králíky do vrbiček a topolů za řekou. A jak slunce začne hřát, zdřímnou si ve stínu pod stříškou misie San Antonio anebo pod pepřovníkem, co roste za krámem v Pale.

Některý psi zase následujou děcka do misijní školy, kde po nich jeptišky házej houbou od tabule, aby je vyhnaly ze třídy.

A jiný se zase držej blízko verandy za domem, kde vždycky číhaj na napůl snědenou srolovanou *tortillu* hozenou jejich směrem anebo na mastnou pánev od smažení, co potřebuje vylízat.

Musím se smát, když vidím reklamu na psí žrádlo, jako tu, kde prvotřídní výmarský ohaří toho chlápka staví křepelku a střemhlav se vrhají do rybníka, aby přinesli střeletný kachny.

Protože mají výživný látky vědecky vyvážený, jeho psi žerou jen to nejlepší, vychloubá se.

Psi z rezervace žerou fazole. Pes, kterej fazole nežere, nepřezije.

Ženská, která se moc dlouho zdrží u kamarádky na drbu, vrátí se domů a najde fazole v hrnci připálený, je nevyhodí. Vyklopí je psovi do misky.

„To by ti mělo na pár dní vystačit,“ řekne. Žer, nebo buď o hladu. Takový je pravidlo.

Psi z indiánský rezervace jsou tvrdý. Jsou tím známý.

Když se člověk marně snaží rozkrojit steak, řekne: „To maso je tvrdší, než pes z indiánský rezervace.“

Nebo: „Ta Rosie je fakt mrzutá, je protivnější než indiánskej pes.“

Anebo: „Joe se honí za tou sukni jako pes z rezervace.“

Psi narozený v rezervaci maj svoje hravý štěněcí dny na to, aby si mezi sebou vytvořili spojenectví. Najdou si svoje místo v hierarchii smečky a toho se držej, nebo dostanou nakládačku.

Vůdčí pes má obvykle jednoho nebo dva poskoky, který si během let vycvičil, aby mu při hrách kryli záda.

To byl jednou statnej pes, černě a modře flekatej, jménem Mejdán, kterej vládl rezervaci – muselo to bejt takovejch dobrejch deset let. Mejdán byl čistej vořech, ale jak jsem řekl, bestie. Jeho kumpánem byl pes, kterej se jmenoval Pracka, německej ovčák hubenej jak žiletka a s právě tak ostrejma zubama.

Nic je nebavilo tolik, jako dělat nic netušícím nováčkům ze života peklo.

Mejdán zahajoval frontální útok, zatímco Pracka šel zezadu po kulkách. Nejednej pes běhal po rezervaci s napůl prázdným pytlíkem.

A tak to bylo. A tak to je. Psí život v indiánský rezervaci.